

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Cur pauci de Societate passi, n. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

no hospite decerperet. Quo vultu, quâue fronte, aut quo tractationis genere exceptus habitusque sit duobus mensibus quibus illo in carcere restitit, vel qua de causa inde amotus ad arcem, non est ad me perlatum, neque in Arce quid passus, quidûe egerit totidem annis quibus in ea latuit seiunctus ab omni hominum commercio. Pridem indixerat sibi seuerum silentium si quando quaestioni admoueretur. Id tam constanter tenuit, vt Commissarij affirmarint, stuporem videri potius, quàm hominem. Cecilij inter Reginae Consiliarios eo tempore princeps, cum incidisset sermo de quaestionibus in *Southwellum* exercitis, fertur palam in hæc verba prorupisse; "Iactet antiquitas Romanos Heroas, captiuorumque in tormentis patientiam: Non est hæc nostra ætas illi inferior; neque cedunt Romanis Anglorum animi; Est nunc in manibus quidam *Southwellus* Icluita, qui ter & decies crudelissimè tortus; induci non potest vt quidquam fateatur, ne quidem cuius coloris equo certo die infedisset; nimirum nè eo ex indicio coniecturam caperent aduersarij quibus ædibus aut quorumnam Catholicorum consortio eo die vltus fuisset; Et extra quaestionem quidem sapius ab iisdem interrogatus humaniter respondebat: Si quid verò Topliffus ingereret, verbo vno etiam tum non dignabatur hominem; rogatus causam, expertus sum, inquit, frequenter hunc ratione non capi. Non erat illi nouum dies integros & noctes secum agere & cum Deo; neque potest cuiquam esse dubium quin hæc vsus solitudine, ea omnia desideria frequentibus votis accenderit; quæ puer conceperat sanguinem reddendi Christo pro sanguine; impar munus, at quo maius, Christo ipso authore, Deo reddi non queat ab homine: Neque tempus, cuius semper fuit avidissimus, in re alia longum visum est, quàm quod nondum voto potiretur moriendi; at quo ordine, quibusue in exercitijs illud ipse transegerit, cogitandum nobis reliquit potius quàm scribendum: Ersi enim sorori suæ Mariæ (Banistero cuidam nuptæ) patuit quandoque ad eum accessus, nihil tamen foras emanauit eorum quæ ipse Deo soli seruauit recolenda atque æternis præmijs remuneranda.

X V I. Nullus ab octogesimo ad nonagesimum sextum abiit annus, qui vnum vel plures Sacerdotes, aut ex Laicis viros faminalque aliquas non numerarit fidei causâ sublimes actos in Crucem, qui que Pontificis authoritatem, & Sanctorum Sacramentorum venerabilem cultum suo sanguine non obfignarint: Quo in numero annorum sexdecim, cum propè ducenti recensentur sublati, si sex tantum vel septem è Societate reperiuntur passi, id vel nostrorû paucitati tribuendum, vel Hæreticorum cuidam timori aut inuidiæ, ne eorum, quos duces cæterorum habebant, tum in morte constantia, tum pietatis & doctrinæ (dum viuerent) fama alacriores redderet promptioresque ad faciendû & patiendû quos post se in acie relinquebant. Quæ enim alia causa esse potuit cur hunc *Robertum*

Eius in tormentis constantia.

Cur pauci è Societate passi.

1595. *Southwellum* (cuius excellens ingenium & virtus scriptis libris celebrabatur) triginta mensibus in Arce tenerent clausum? aut ante eum pluribus annis *Guilielmum Westonum* iisdem in tenebris occultarent, fama Sanctitatis vniuersam Angliam collustrantem? nam quod Sacerdotes essent non dubitabatur, quâ sola de causa plures centum seculares iustulerant: Quod essent è Societate ferebant ægrius, optabantque omnes vt possent tollere. Inuidia igitur restinguerebat nocendi ardorem; nisi plus nocuisse existimandi sint parcendo, quàm occidendo nocuissent. At diuina Sapientia quæ huius ardentia patiendi desideria tot annis audierat, in apertum prodire voluit eam viri constantiam, quâ & eius virtus, & Hæreticorum in innocentes sæuientium ab omni ratione remota crudelitas, fieret illustrior. Forma verò Anglicanorum iudiciorum (quam Bombinus in *Campiano* descripsit) quemadmodum in isto seruata sit, non sine voluptate lector curiosus perspiciet.

C. 51.

Stylo veteri.

Poppami oratio ad Iuratos.

XXVII. Die octauo-decimo Februarij, ab arce ad Portam nouam translatus *Southwellus*, & in tetram sub terra specum (quam ab obscuritate & depressione *Lymbum* vocant) clausus, biduo post ducendus erat West-Monasterium, dicturus de capite; quanto id gaudio sitientem compleuerit animum non facile dixeris; ipse certe cor subsultare aiebat prælaritia. Ac pridie quidem quàm duceretur, sederant ad Portam nouam iudices, Poppamus, Odoenus, Euanus, Daniel & alij, nominatimque viginti quatuor Iuratis de facto cognituris; hos Poppamus in hanc sententiam allocutus fuerat. "Quamquam omnium criminum iudex hic sedeo, non est mihi in præsentiarum animus de omnibus dicere; Ad illam præcipuè legem aduertite cogitationem quæ anno Regiæ vigesimo septimo lata, eos qui à primi anni festo Sancti Ioannis Baptistæ ordines Roma deriuatos suscepissent, reos facit Majestatis si intra quadraginta dies non discederent Regno, vel deinde huc commearent; eos verò qui huiusmodi aliquem domo sulciperent aut fouerent, pari fere crimini, & bonorum proscriptioni iubet esse obnoxios. Quàm fuerint hæc leges necessariæ existimo vniuersis esse perspicuum. Majestati enim suæ nullam licuisset esse securæ quamdiu his barbarum inflammatoribus locus esset in Regno, neque potuisset subditorum quispiam fortunis frui sine ingenti metu. Quis enim Nort-Humbrios nobiles? Quis Throkmortonium & Paræum, Quis Hekettum, Iorkum, & Guilielmum in Regiæ perniciem concitauit? Quis anni octogesimi octauo Classem Hispanicam instruxit, inflauit, & prope dicam collatis operis construxit præter *Alanum* & *Personium* eorumque administratos Sacerdotes vniuersis partibus regionibus atque huc tandem aduectos? Et quidem cum debito reorum supplicio sempiternis obliuionis tenebris hæc possent inuoluti, nisi recentibus semper sceleribus obducta recrudescerent, & leges non ad terrorem, sed ad contemptum latæ viderentur. Audite quid aduersus *Robertum* quemdam *Southwellum*

hoc